

The Holy See

A Szentatya üzenete a XXIII. Ifjúsági Világtalálkozóra

*„Amikor leszáll rátok a Szentlélek,
erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek” (ApCsel 1,8)*

Kedves fiatalok!

1. A XXIII. Ifjúsági Világtalálkozó

Ma is nagy öröm tölt el, ha felidézem a 2005 augusztusában Kölnben együtt átélt pillanatokat. A találkozó a hit és a lelkesedés felejthetetlen kifejeződése volt, amely lelkembe és szívembe is bevésődött. Akkor újabb találkozásra hívtalak benneteket: 2008-ra Sydney-be, a XXIII. Ifjúsági Világtalálkozóra, amelynek mottója: „Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek” (ApCsel 1,8). A sydney-i találkozóra való lelki felkészülés vezérgondolata a Szentlélek és a misszió. Miután 2006-ban figyelmünket a Szentlélekre mint az Igazság Lelkére összpontosítottuk, 2007-ben a Szeretet Lelkét igyekszünk mélyebben felfedezni, hogy az Ifjúsági Világtalálkozó felé vezető utunk során 2008-ban az Erősség és a Bölcsesség Lelkén elmélkedjünk, Aki bátorságot ad, hogy megéljük és merjük hirdetni az Evangéliumot. Ezért rendkívül fontos, hogy ti, fiatalok valamennyien – közösségeitekben, és azokkal, akik nevelnek titeket – elmélkedjétek az üdvtörténetnek ezen a Főszereplőjén, aki a Szentlélek, vagyis Jézus Lelke, s ezáltal el tudjátok érni a következő nagy célokat: felismerjétek a Lélek valódi kilétét, elsősorban azáltal, ha Isten Szentírásában kinyilatkoztatott Igéjét hallgatjátok; tudatára ébredjétek annak, hogy a Szentlélek folyamatosan és tevékenyen jelen van az Egyház életében, különösen amikor újra felfedezitek, hogy a Szentlélek keresztény életetek „lelke”, élő lélegzete, a beavató szentségek által – keresztség, bérmálás, Eucharisztia; ezáltal növekedjétek Jézus megértésében, ami egyre mélyebbé és örömtelibbé válik, és ugyanakkor gyakorlattá váltsátok az Evangéliumot a harmadik évezred hajnalán. Ebben a mostani üzenetben örömmel kínálok fel nektek egy gondolatsort, amelyet az előkészületi év során átelmélkedve mélyítsetek el. Ennek révén megvizsgálhatjátok a Szentlélekbe vetett hiteteket: ha elveszítettétek, újra felfedezhetitek, ha elgyengült, megerősíthetitek, és megízlelhetitek, mint az Atya és az Ő Fia, Jézus Krisztus

közösségét, amely éppen a Szentlélek nélkülözhetetlen közreműködésével jött létre. Ne felejtsetek, hogy az Egyház, sőt maga az emberiség – a benneteket most vagy a jövőben körülvevő emberek – sokat vár tőletek, fiataloktól, mert magatokban hordozzátok az Atya legnagyobb ajándékát, Jézus Lelkét.

2. A Szentlélek ígérete a Bibliában

Ha figyelmesen hallgatjuk Isten Igéjét a Szentlélek misztériumáról és működéséről, az nagyszerű és lelkesítő felismerésekre nyit meg bennünket, amelyeket a következő pontokban foglalok össze.

Nem sokkal mennybemenetele előtt Jézus így szólt tanítványaihoz: „Kiárasztom rátok Atyám ígését” (Lk 24,49). Ez Pünkösd napján vált valóra, amikor a tanítványok az emeleti teremben együtt imádkoztak Szűz Máriával. Amikor a Szentlélek kiáradt a születő Egyházra, Istennek egy sokkal korábbi ígérete teljesedett be, amelyet az egész Ószövetségen át hirdetett és készített elő.

A Biblia tulajdonképpen az első oldalaktól kezdve úgy beszél Isten lelkéről, mint a fuvallatról, amely „a vizek fölött lebegett” (vö. Ter 1,2), majd kifejti, hogy Isten az ember orrába lehelte az élet leheletét (vö. Ter 2,7), s ezzel megtöltötte őt életével. A bűnbeesés után Isten életadó lelke többször is feltűnik az emberiség történelmében, és prófétákat támaszt, hogy felszólításukra a választott nép visszatérjen Istenhez, és hűen megtartsa parancsolatait. Isten Ezekiel próféta híres látomásában lelke által újra életre kelti Izrael népét, amelyet a „kiszáradt csontok” jelképeznek (vö. 37,1–14). Joel próféta a Lélek kiáradását jövendölte az egész népre, kivétel nélkül mindenkire. A szent szerző így ír: „Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre ... Sőt még a szolgákra és a szolgálókra is kiárasztom lelkemet azokban a napokban” (3,1–2).

„Amikor elérkezett az idők teljessége” (vö. Gal 4,4), az Úr Angyala bejelentette a Názáreti Szűznek, hogy a Szentlélek, „a Magasságbeli ereje” száll rá és beborítja árnyékával. A születendő gyermek ezért szent lesz és az Isten Fiának fogják nevezni (vö. Lk 1,35). Izajás próféta szavai szerint az lesz a Messiás, akin az Úr Lelke nyugszik (vö. 11,1–2; 42,1). Jézus ezt a jövendölést eleveníti fel nyilvános működése elején a názáreti zsinagógában „Az Úr Lelke van rajtam” – jelentette ki az őt hallgatók megdöbbenésére –, „mert fölkent engem, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje” (Lk 4,18–19; vö. Iz 61,1–2). A jelenlétükhez fordulva magára vonatkoztatja a prófétai szavakat, és ezt mondja: „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok” (Lk 4,21). Kereszthalála előtt tanítványainak többször beszél a Szentlélek, a „Vigasztaló” eljövételéről, akinek az lesz a küldetése, hogy tanúságot tegyen róla, és segítségére legyen a hívőknek azáltal, hogy tanítja és elvezeti őket az Igazság teljességére (vö. Jn 14,16–17, 25–26; 15,26; 16,13).

3. Pünkösd, az Egyház küldetésének kiindulópontja

A feltámadás napjának estéjén Jézus megjelent tanítványainak, rájuk lehelt, s ezt mondta: „Vegyétek a Szentlelket” (vö. Jn 20,22). Még nagyobb erővel szállt le a Szentlélek az apostolokra Pünkösöd napján: „Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol egybegyűltek. Majd lángnyelvek lobbantak, és széteszva leereszkedtek mindegyikükre” (2,2–3) – olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben.

A Szentlélek megújította bensőjünkben az apostolokat, és erővel töltötte el őket, amely bátorságot adott nekik, hogy félelem nélkül hirdessék: „Krisztus meghalt és feltámadt!” Miután megszabadultak minden félelemtől, nyíltan és bátran kezdtek beszélni (vö. ApCsel 2,29; 4,13). Ijedt halászokból az Evangélium bátor hirdetőivé lettek. Még ellenségeik sem értették, hogy ezek az „írástudatlan és tanulatlan emberek” (vö. ApCsel 4,13) hogyan mutatkozhatnak ilyen bátornak, és hogyan viselhetnek ilyen örömmel minden nehézséget, szenvedést és üldöztetést. Semmi sem állíthatta meg őket. Azoknak, akik el akarták hallgattatni őket, így feleltek: „Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20). Így született az egyház, amely Pünkösöd napjától szüntelenül hirdeti a Jó Hírt „egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

4. A Szentlélek az Egyház lelke és a közösség forrása

Ha azonban meg akarjuk érteni az Egyház küldetését, vissza kell térnünk az emeleti terembe, ahol az apostolok Máriával, „Édesanyjukkal” együtt imádkozva várták a megígért Szentlelket (vö. Lk 24,49). Ez a születőben lévő Egyház ikonja, folyamatosan erre a mintára kell alakulnia minden keresztény közösségnek. Az apostolkodás és a misszió során elért sikerek nem elsősorban a jól kidolgozott, hatékony lelkipásztori programok és módszerek eredményei, hanem a szüntelen közösségi ima gyümölcsei (vö. Evangélii Nuntiandi, 75). A misszió hatékonyságának másik feltétele a közösségek egysége, vagyis hogy „egy szívük, egy lelkük” legyen (vö. ApCsel 4,32), és készen álljanak tanúságot tenni arról a szeretetről és örömről, amellyel a Szentlélek eltölti a hívők szívét (vö. ApCsel 2,42). Isten Szolgája II. János Pál pápa azt írja, hogy az Egyház küldetése még minden cselekvés előtt a tanúságtétel és a kisugárzás (vö. Redemptoris Missio, 26). Ez történt a kereszténység korai időszakában, amikor – írja Tertullianus – a pogányok megtértek, látva, hogy a keresztények között szeretet uralkodik: „Nézd, mennyire szeretik egymást!” (vö. Apológia, 39§7).

Miután rövid pillantást vetettünk Isten ígéjére a Bibliában, annak felfedezésére hívlak benneteket, hogy a Szentlélek Isten legnagyobb ajándéka az emberiségnek, vagyis irántunk való szeretetének legfőbb bizonyítéka. Ez a szeretet abban az „igenben” fejeződik ki, amelyet Isten minden teremtményének életére kimond. Ez az „igen az életre” a Názáreti Jézusban és a feltámadás által a gonosz felett szerzett győzelmében ölt teljes alakot. Ezért soha ne felejtjük el, hogy Jézus evangéliuma – éppen a Szentlélek ereje által – nem pusztán megállapításokat tartalmaz, hanem „örömhírt a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, látást a vakoknak” (vö. Lk 4,18). Ez nyilatkozott meg Pünkösödkor teljes erővel, ez vált kegyelemmé és feladattá a világgal szemben, az Egyház fő küldetésévé.

Mi az Egyház e küldetésének gyümölcsei vagyunk a Szentlélek működése által. Magunkban hordozzuk Őt, az Atya szeretetének pecsétjét Jézus Krisztusban: a Szentlelket. Erről soha ne feledkezzünk meg, mert az Úr Lelke mindannyiunkat folyamatosan számon tart, és egy új Pünkösöd szelét és tüzét akarja felszítani a világon mindenekelőtt fiatalok, fiatalok.

5. Szentlélek: „a belső Tanítómester”

Kedves fiatalok, a Szentlélek ma is erőteljesen működik az Egyházban, és gyümölcsei annyira bőségesek, amennyire mi készek vagyunk megnyitni magunkat megújító ereje előtt. Ezért fontos, hogy mindannyian ismerjük a Szentlelket, kapcsolatot építsünk ki vele, és engedjük, hogy Ő vezessen bennünket. De ezen a ponton természetesen felmerül egy kérdés: ki számomra a Szentlélek? Nem kevés keresztény számára a Lélek valójában még mindig a „nagy ismeretlen”. Ezért az Ifjúsági Világtalálkozóra készülve arra szeretnék hívni benneteket, hogy mélyebben, személyesebben ismerjétek meg a Szentlelket. Hitvallásunkban kijelentjük: „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben, aki az Atyától és a Fiútól származik” (Nicea-konstantinápolyi Hitvallás). Igen, a Szentlélek, az Atya és a Fiú szeretetének Lelke az élet Forrása, amely megszentel bennünket, „mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete” (Róm 5,5). Mégsem elég csupán ismerni a Lelket; el is kell fogadnunk őt lelki vezetőként, „belső Tanítómesterként”, aki bevezet bennünket a Szentháromság misztériumába, mert egyedül ő tud megnyitni bennünket a hit számára, és őáltala tudjuk azt nap mint nap teljesen megélni. A Lélek a többi emberrel való találkozásra ösztönöz, lánggra lobbantja bennünk a szeretet tüzét, és Isten szeretetének misszionáriusává tesz bennünket.

Jól tudom, hogy ti, fiatalok szívetekben milyen nagyra értékelitek és szeretitek Jézust, és mennyire vágyakoztok arra, hogy találkozzatok és beszélgetsetek vele. Nos, ne felejtsetek, hogy éppen a bennünk élő Szentlélek épít fel és erősít meg minket, és alakít hasonlóvá a keresztre feszített és feltámadt Jézushoz. Ezért ismerkedjünk meg a Szentlélekkel, hogy megismerkedhessünk Jézussal!

6. A bérmálás és az Eucharisztia szentsége

Megkérdezhetnétek azonban: hogyan újíthat meg bennünket a Szentlélek, és hogyan növekedhetünk lelki életünkben? A válasz, amint tudjátok, így hangzik: a szentségek által, mert a hit a szentségek által születik és erősödik meg bennünk, mindenekelőtt a keresztény beavatás szentségei – a keresztség, a bérmálás és az Eucharisztia szentsége – által, amelyek kiegészítik egymást és elválaszthatatlanok egymástól (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa, 1285). Ez a keresztény életünk kezdetén felvett három szentségre vonatkozó igazság talán nem kevés hívő életében háttérbe szorul. Úgy tekintenek ezekre, mint a múltban végbement eseményekre, amelyeknek nincs hatása a jelenre; mint olyan gyökerekre, amelyek nem hordoznak életadó tápanyagot. A bérmálkozás után sok fiatal eltávolodik a hitétlettől, s vannak olyan fiatalok, akik nem is részesültek ebben a szentségben. A Szentlélek mégis a keresztség, a bérmálás, majd

ezután az Eucharisztia szentségének folyamatos vétele által tesz bennünket az Atya gyermekeivé, Jézus testvéreivé, Egyháza tagjaivá, hogy a hit örömét megízlelve igaz tanúságot tudjunk tenni az Evangéliumról.

Ezért arra hívlak meg benneteket, hogy elmélkedjete arról, amit most leírok nektek. Ma különösen is fontos, hogy újra felfedezzük a bérmálás szentségét, és értékét lelki növekedésünkben. Annak, aki részesült a keresztségben és a bérmálásban, nem szabad elfelejtenie, hogy a „Szentlélek templomává” vált: Isten lakik benne. Mindig tudatában kell lennie ennek, és törekednie arra, hogy ez a kincs az életszentség gyümölcseit hozza benne! Aki meg van kereszttelve, de még nem részesült a bérmálás szentségében, az annak tudatában készüljön erre az eseményre, hogy általa válik „teljes” kereszténnyé, hiszen a bérmálás tökéletesíti a keresztségben kapott kegyelmet (vö. A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1302–1304).

A bérmálás különleges erőt ad ahhoz, hogy tanúságot tegyünk Istenről és egész életünkkel őt dicsőítsük (vö. Róm 12,1). Lelkünk mélyén ráébreszt arra, hogy az Egyházhoz, „Krisztus Testéhez” tartozunk, amelynek mindannyian élő, egymással szolidáris tagjai vagyunk (vö. 1Kor 12,12–15). Minden megkeresztelt ember, aki hagyja magát a Szentlélek által vezetni, hozzájárulhat az Egyház építéséhez a Tőle kapott karizmák által, mert „a Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele” (1Kor 12,7). Amikor pedig a Lélek működik, gyümölcsöket hoz a szívben, ezek: „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22). Mindenkit, aki közületek még nem részesült a bérmálás szentségében, arra hívok meg szeretettel, hogy készüljön fel arra, és kérjen ehhez segítséget lelkiatyjától. Az Úr ezzel különleges kegyelmi alkalmat kínál nektek: ne hagyjátok ki a lehetőséget!

Szeretnék néhány szót ejteni az Eucharisziáról is. Ahhoz, hogy növekedjünk a keresztény életben, táplálkoznunk kell Krisztus Testével és Vérével. Valójában az Eucharisztia miatt lettünk megkeresztelve és megbérmálva (vö. A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1322; Sacramentum Caritatis, 17). Mint az Egyház életének „forrása és csúcspontja”, az Eucharisztia „örök Pünkösöd”, hiszen valahányszor szentmisén veszünk részt, megkapjuk a Szentlelket, aki még mélyebben egyesít bennünket Krisztussal, és olyanná formál, mint Ő. Kedves fiatalok, ha gyakran vesztek részt szentmisén, ha időt szántok az Oltáriszentség imadására, a szeretet Forrása, vagyis az Eucharisztia révén eljuthattok arra az örömteli elhatározásra, hogy életeteket az Evangélium követésére szenteljétek. Ugyanakkor azt fogjátok tapasztalni, hogy amikor a mi erőnk már nem elég, a Szentlélek formál át bennünket, tölt el erejével és tesz minket a feltámadt Krisztus lendületes tanúivá.

7. A misszió szükségessége és sürgető volta

Sok fiatal aggodalommal tekint saját életére, és számos kérdése van jövőjéről. Gondterhelten tesz fel a kérdést: hogyan illeszkedhetünk be egy olyan világba, amely sokféle és súlyos igazságtalansággal és szenvedéssel van tele? Hogyan reagáljunk az önzésre és az erőszakra,

amely néha már eluralkodni látszik? Hogyan adhatunk teljes értelmet életünknek? Mit tehetünk, hogy a Lélek említett gyümölcsei – „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (ld. 6.) – eláraszthassák ezt a sérült, törekeny világot, mindenekelőtt a fiatalok világát? Milyen feltételekkel válhat az első teremtés életadó Lelke, és különösen is a második teremtés, vagyis a feltámadás lelke az emberiség új lelkévé? Ne felejtjük el, hogy minél nagyobb Isten ajándéka – márpedig Jézus lelke a legnagyobb ajándék –, annál nagyobb szüksége van a világnak arra, hogy befogadja, s így annál nagyobb és lelkesítőbb az Egyház küldetése is, hogy hiteles tanúságot tegyen róla. Ti, fiatalok, az Ifjúsági Világtalálkozó által bizonyos módon azt a szándékokat fejeztétek ki, hogy részt akartok venni ebben a küldetésben.

Ehhez kapcsolódóan, kedves barátaim, szeretnék emlékeztetni benneteket néhány alapvető igazságra, amelyen elmélkedhettek. Még egyszer megismétlem, hogy csak Krisztus tudja betölteni az emberi szív legmélyebb vágyait. Csak Krisztus teheti az emberiséget emberivé, és vezetheti el a „megistenüléshez”. A Szentlélek ereje által isteni szeretetet önt belénk, amely képessé tesz bennünket arra, hogy szeressük felebarátainkat, és készek legyünk szolgálatukra. Miközben a Szentlélek felfedi a megfeszített és feltámadt Krisztust, megvilágosít bennünket, és megmutatja, hogyan lehetünk egyre inkább hasonlóak Hozzá, hogy kifejeződése és eszköze legyünk Krisztus szeretetének (vö. *Deus caritas est*, 33). Aki a Lélek vezetésére hagyatkozik, megérti, hogy az Evangélium szolgálatába állni nem fakultatív döntési lehetőség, mert tudatában van annak, milyen sürgető a Jó Hír továbbadása másoknak. Mindazonáltal újra emlékeztetnünk kell arra, hogy csak akkor lehetünk Krisztus tanúi, ha engedjük, hogy a Szentlélek vezessen bennünket, aki az evangelizáció fő munkálója (vö. *Evangelii Nuntiandi*, 75) és „az Egyház egész missziós munkájának elindítója” (vö. *Redemptoris Missio*, 21). Kedves fiatalok, ahogy tiszteletreméltó elődeim, VI. Pál és II. János Pál pápa többször megismételték, az Evangélium hirdetésére és a hitről való tanúságtételre ma nagyobb szükség van, mint valaha (*Redemptoris Missio*, 1). Vannak, akik intoleráns magatartásnak tekintik, ha a hit értékes kincsét megmutatjuk azoknak, akik nem osztoznak benne, de ez nem így van, mert Krisztus bemutatása nem erőltetést jelent (vö. *Evangelii Nuntiandi*, 80). Hiszen kétezer évvel ezelőtt a tizenkét apostol az életét adta azért, hogy megismertesse és megszerettesse Krisztust az emberekkel. Az azóta eltelt évszázadok során az Evangélium továbbra is olyan férfiak és nők által terjedt, akikben ugyanez a missziós lelkület lángolt. Ezért ma is szükség van Krisztus tanítványaira, akik idejüket és erejüket nem kímélve szolgálják az Evangéliumot. Olyan fiatalokra van szükség, akik engedik, hogy Isten szeretete lángoljon bennük, és nagylelkűen válaszolnak sürgető hívására, ahogy sok boldog és szent tette a múltban, és korunkban is. Különösen arról biztosítalak benneteket, hogy Jézus Lelke ma arra hív titeket, fiatalokat, hogy kortársaitoknak vigyétek el Jézus jó hírét. Azok a nehézségek, amelyeket a felnőttek nyilvánvalóan megtapasztalnak, amikor próbálják érthető és meggyőző módon megszólítani a fiatalokat, jelezhetik azt, hogy a Lélek benneteket, fiatalokat biztat átvenni ezt a feladatot. Ti ismeritek kortársaitok gondolkodását és nyelvét, sérüléseit és várankozásait, illetve vágyukat a jóra. Előttetek feltárul a fiatalok kapcsolatainak, munkájának, tanulmányainak, várankozásainak és szenvedéseinek széles világa. Mindegyikőtöknek legyen bátorsága megígérni a Szentléleknek, hogy közelebb hoztok egy fiatalot Jézus Krisztushoz olyan módon, ahogy a

legjobbnek ítéletek, és úgy, hogy tudjatok mindenkinek megfelelni, „aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek” (vö. 1Pét 3,15).

Ám ahhoz, hogy ezt a célt elérjétek, szentté kell válnotok, misszionáriussá kell válnotok, hiszen az életszentséget és a missziót nem választhatjuk el egymástól (vö. Redemptoris Missio, 90). Ne féljétek szent misszionáriussá válni, mint Xavéri Szent Ferenc, aki bejárta a Távols-Keletet, és utolsó leheletéig a Jó Hírt terjesztette, vagy mint a Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz, aki úgy volt misszionárius, hogy sosem hagyta el a kármelita kolostort. Ők mindketten a missziók védőszentjei. Legyetek készek kockára tenni az életeteket, hogy a világot Krisztus igazságával megvilágítsátok; hogy a gyűlöletre és az élet megvetésére szeretettel válaszoljatok, és a feltámadt Krisztus reményét hirdessétek mindenütt a földön.

8. Új Pünkösödöt hívni a világra

Kedves fiatal barátaim, remélem, sokatokkal találkozom 2008 júliusában Sydney-ben. A Gondviselés adja ezt az alkalmat, hogy megtapasztaljátok a Szentlélek erejét a maga teljességében. Gyertek el minél többen, hogy a fogadásotokra készülő ausztrál egyház közösségei számára a remény és az oly szükséges bátorítás jelei legyetek! A bennünket vendégül látó ország fiataljainak kivételes alkalom lesz ez, hogy egy sok szempontból szekularizált társadalomban hirdessék az Evangélium szépségét és örömét. Ahogy egész Óceániának, Ausztráliának is szüksége van arra, hogy újra felfedezze keresztény gyökereit. II. János Pál pápa így ír az Ecclesia in Oceania kezdetű zsinat utáni apostoli buzdításban: „A Szentlélek ereje által az Óceániai Egyház napjainkban a Krisztusra szomjazó népek új evangelizációjára készül. ... Az új evangelizáció az Óceániai Egyház elsőrendű kérdése.” (no. 18).

Arra hívlak benneteket, hogy a XXIII. Ifjúsági Világtalálkozóra vezető út utolsó szakaszában szenteljétek időt az imádságra és a lelki életben való előrehaladásra, hogy Sydney-ben meg tudjátok újítani kereszteléskor és bérmáláskor tett fogadalmatokat. Együtt hívjuk a Szentlelket, bizalommal kérjük Istentől egy új Pünkösöd ajándékát az Egyház és emberiség számára a harmadik évezredben!

Mária, aki az emeleti teremben egy volt az imádságban az apostolokkal, kíséren benneteket ezekben a hónapokban, és kérje a fiatal keresztényekre a Szentlélek kiadását, hogy lánggra lobbantsa szívüket! Ne felejtsetek: az Egyház bíz benneteket! Mi, lelkipásztorok különösen is imádkozunk azért, hogy szeressétek Jézust, elvezessetek hozzá másokat, és hűségesen kövessétek Őt. Ezekkel a gondolatokkal áldalak meg benneteket szeretettel.

Lorenzago di Cadore, 2007. július 20.

BENEDICTUS PP. XVI.

© Copyright 2007 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana